

БЪЛГАРСКИЯТЪ ЕЗИКЪ

Хубавъ и звученъ е нашиятъ, българскиятъ езикъ. На него най-рано, съ първитъ детски стѣпки, сме се учили да жумолимъ човѣшка речъ. Първитъ приспивни пѣсни на него ни е пѣла майка ни. А презъ дългитъ

зимни нощи край топлото огнище на тоя чуденъ езикъ сж ни разказвани най-сладкитъ приказки, които сж ни унисали и опиянявали съ своята прелестъ и сж оставяли неизгладими следи въ душата ни за презъ цѣлъ животъ.

На тоя езикъ най-напредъ сме се учили да сричаме буквитъ. На него хиляди учители учатъ стотици хиляди български деца въ училищата. Колко много книги за малки и голѣми сж написани все на тоя роденъ езикъ!

Христо Ботевъ, Иванъ Вазовъ, Пенчо Славейковъ, Пѣю К. Яворовъ, Димчо Дебеляновъ и много още наши поети на български езикъ сж написали най-хубавитъ си и сладкозвучни стихотворения. Пакъ Иванъ Вазовъ, Алеко Константиновъ, Елинъ-Пелинъ, Йорданъ Йовковъ, Ангелъ Каралийчевъ и редъ още голѣми и малки писатели сж ни дали чудни описания, смѣшни истории и най-интересни събития и приключения въ своитъ романи, повести и разкази все на тоя хубавъ езикъ.

Българскиятъ езикъ е единъ отъ най-хубавитъ славянски езици. На български езикъ се учимъ, него трѣбва да говоримъ, него да обичаме и да го пазимъ като зеницитъ на очитъ си.

Иванъ Василевъ

ПРОЛѢТЬ

Пролѣтъ китна, многоцвѣтна
пакъ настѣпи въ родни край
и полята, долините
тя превърна въ чуденъ рай.

Край поточета пѣнливи,
по поляни и хълмй,
вредъ цвѣтенца миризливи,
съ чудни шарки и бои.

Иѣе въ цвѣналитъ клони
сладкогласенъ птичи хоръ,
пѣстрокрили пеперуди
хвъркатъ въ свѣтлия просторъ.

Георги Костакевъ